

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 97

(abril de 2018)

*Brasil, Gran Bretaña, África
subsahariana*

FMI: "hacer verde la economía",
"ecologizar el crecimiento"

**Catálogo
de Publicaciones
del POSI**

[http://posicuarta.org/
cartasblog/wp-content/
uploads/2017/07/
Catalogo2017.pdf](http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2017/07/Catalogo2017.pdf)

El significat polític del AENC (Acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva)

Després de la signatura de l'acord sobre pujada del Salari Mínim i la de l'acord de Funció Pública, algunes persones de la direcció dels sindicats han proclamat als quatre vents que "ha tornat el Diàleg Social", i presumeixen de les millores aconseguïdes en aquests acords. Però aquesta defensa no és unànime dins del moviment sindical i fins i tot dins de les mateixes confederacions d'UGT i CCOO.

L'acord sobre el SMI

L'acord sobre pujada del SMI, signat al desembre de 2017 pel govern de Rajoy, les patronals i els dos grans sindicats, va suposar un augment del mateix d'un 5% aquest any, fins a arribar als 773 euros al mes en 14 pagues o 10.819 euros a l'any. I preveu que el SMI podria arribar el 2020 fins als 850 euros al mes en 14 pagues, que sumaran un total d'11.901 euros a l'any. Perquè això es produeixi, el PIB hauria de créixer almenys un 2,5% anual i la afiliació mitjana a la Seguretat Social incrementar-se en més de 450.000 treballadors/es cada exercici. De no ser així, es renegociarien les pujades.

Ara bé, al novembre de 2016, el Congrés dels Diputats havia aprovat per 174 vots a favor, 137 en contra i 30 abstencions una proposició de llei de Unidos Podemos, recolzada pel PSOE, per la qual es preveia pujar el SMI a 950 euros en 2020, col·locant-ho en el 60% del salari mitjà. Per aquest motiu, molts sindicalistes van opinar que l'acord signat amb el govern de Rajoy i que deixava el SMI 100 euros per sota del votat al Congrés, suposava una victòria per al govern de Rajoy, i no per al moviment sindical ni per als treballadors.

L'acord de Funció Pública

Des que al maig de 2010, el govern de Zapatero aprovés les primeres retallades al personal de la funció pública, aquest col·lectiu de treballadors i treballadores ha acumulat una pèrdua de poder adquisitiu del 14,6% (en tan sols 8 anys). A més, s'han perdut molts drets com el cobrament del 100% en cas de baixa laboral, dies addicionals de permisos i vacances, jornada de 35 hores

per aquells col·lectius que la tenien, etc., etc.

El 9 de març de 2018 s'anunciava la signatura de *II Acuerdo para la Mejora del Empleo Público y de Condiciones de Trabajo*, subscrit pel Govern de Rajoy i la direcció d'UGT, CCOO i CSIF. Un acord que segons la Federació d'Ensenyament de CCOO -per citar una font sindical- suposava "l'inici del camí per a la recuperació de les retallades sofertes en aquests anys de crisi pel personal de la funció pública". Ara bé, segons els propis termes de l'acord, aquest suposaria pujades d'entre el 6,12 i el 8,79%, és a dir, de poc menys de la meitat del total de poder adquisitiu perdut. I això sense comptar amb la inflació d'aquests tres anys, que bé pot menjar-se fins a un 5 o 6% d'aquesta pujada. Sembla clar ja, amb un IPC anual estimat per l'INE al juny per a l'any 2018 del 2,3%, una nova pèrdua de poder adquisitiu el primer any d'aplicació de l'Acord.

Les administracions públiques han perdut en aquests anys de retallades més de 250.000 ocupacions, a causa de la imposició de taxes de reposició d'efectius que no permetien cobrir les vacants que es produïen. L'acord no inclou la recuperació d'aquestes ocupacions, i tan sols permet, en aquelles administracions que compleixin els objectius de déficit, cobrir les vacants que es produeixin a partir d'ara.

Moltes han estat les veus que des dels propis sindicats han criticat els termes d'aquest acord, que es va signar en plena crisi del govern Rajoy, enfrontat a l'aplicació del 155 contra Catalunya i enfangat en els múltiples escàndols de corrupció que finalment van provocar la seva caiguda. Per a algunes veus crítiques, aquesta situació hagués permès arrencar millors concessions al govern. Uns altres han anat més lluny, assenyalant que era un acord que suposava una veritable pilota d'oxigen per al govern, i per al propi règim en crisi.

La signatura del AENC

Ara, la direcció de CCOO i UGT han signat amb les patronals CEOE i CEPYME un "Acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva", amb el qual, segons algun mitjà de premsa, es "posa fi a una era

d'ajustos salarials". Segons els defensors de l'acord, el AENC obre grans oportunitats per recuperar els salaris que ens han anat retallant amb l'excusa de la crisi, i recolzant-se en les reformes laborals.

No anem a fer en aquesta Carta Setmanal una anàlisi dels continguts d'aquest acord. N'hi ha prou amb dir que és un acord d'intencions, algunes de les quals semblen més aviat difícils de complir (pujar el salari de conveni a 14.000 euros anuals, per exemple, suposaria pujades del 20% o més en alguns convenis en els quals, fins al dia abans de la signatura del AENC, les patronals no passaven de pujades del 1%).

En tot cas, amb la signatura del AENC, la direcció de CCOO i UGT han anunciat que no es mantindrà la política de "mobilització sostinguda" que s'anunciava fins ara, s'havia arribat a parlar d'una possible Vaga General a la tardor, i en canvi es passarà a una fase de negociacions, tant en els convenis col·lectius com amb el Govern.

Defensar al govern Sánchez

La línia que sembla haver-se imposat entre algunes persones de la direcció de les dues principals organitzacions de la classe treballadora és una línia de suposat "realisme", segons la qual és el moment d'aconseguir del govern de Pedro Sánchez aquelles modificacions de les reformes laborals i de pensions que permeti la "aritmètica parlamentària". En un dels màxims òrgans sindicals es va arribar a parlar que qualsevol modificació legal exigiria el vot de "20 diputats de dretes".

En aquesta línia, es parla de "mantenir al govern d'esquerres" i el "bloc d'esquerres" PSOE-IU- Podemos i treballar perquè "es consolidi una majoria d'esquerres" en les properes eleccions generals.

El problema és que aquest "govern d'esquerres", de moment aplicarà els pressupostos de l'Estat del PP i aprovats amb el suport de Ciudadanos, uns pressupostos sobre els quals UGT deia no fa molt que eren "una ocasió perduda per apostar clarament per la creació d'ocupació de qualitat, eliminar les retallades en totes les pensions i recuperar drets", i que seguien tenint "poc en compte" les necessitats dels ciutadans. CCOO deia d'ells que posaven

“a aturats, pensionistes i a les persones més vulnerables, per darrere dels interessos dels creditors de deute públic, que veuen com les seves garanties de cobrament es reforcen amb la caiguda del dèficit públic, al mateix temps que es retarda la sortida de la crisi d’aturats i exclosos socials”. I no només els PGE de 2018. El Pla d’Estabilitat, pactat amb Brussel·les, es proposa avançar en la reducció de dèficit i en la reducció de la despesa pública en tres punts del PIB. I el govern ha anunciat la seva intenció de complir-ho. Tres

punts menys de PIB són 30.000 milions menys per a Sanitat, Ensenyament, Serveis Socials, inversió pública.

L’aposta feta per part d’algunes persones de la direcció dels sindicats per defensar al govern pot suposar, fins i tot, un perill per a les pròpies organitzacions sindicals. La indignació social, creixent en els últims mesos, i que es va manifestar, entre d’altres, en les mobilitzacions del 8 de març i en les dels pensionistes, pot acabar buscant altres vies per expressar-se, si els sindicats no organitzen la mobilització.

Deuen les organitzacions sindicals subordinar la seva actuació a les necessitats del govern? En el seu moment Lenin va defensar la independència dels sindicats pel que fa a l’Estat i els governs, fins i tot quan es tractava d’un estat obrer i un govern revolucionari. En aquesta línia, defensem la independència de les organitzacions sindicals ja que el seu únic objectiu ha de ser la defensa dels drets i reivindicacions obres, sense subordinar la seva defensa a cap govern.

Rebem una anàlisi dels nostres companys de Mèxic sobre els resultats de les eleccions al seu país que suposen un tomb en la situació i en les quals BRUNA (coalició encapçalada per López Obrador) s’ha fet amb la presidència, i la majoria de vots i escons en totes les institucions (Congrés, Senat, ajuntaments...etc)

MÉS DE 32 MILIONS DE VOTS PORTEN A OBRADOR A LA PRESIDÈNCIA!

1 de juliol de 2018: López Obrador ha guanyat la presidència, és un triomf del poble treballador mexicà, un triomf de la nació mateixa!

López Obrador va aconseguir 32 milions de vots, 53 per cent de la votació. Xifres històriques, sense precedents!

El vot emès per la població treballadora del camp, de les petites poblacions, de les ciutats, expressa el profund rebuig de les grans majories del país a la CORRUPCIÓ, LA VIOLÈNCIA, LA POBRESA, LES MESURES DESTRUCTIVES I LES CONTRAREFORMES (educativa, laboral, energètica,...), orquestrades pel RÈGIM DEL PRI-PA al llarg de les passades dècades.

És alhora el rebuig a la política pro imperialista del govern de Peña Nieto, de la màfia del poder que li va servir de graó a Trump durant les eleccions als EE. UU, que accepta la política del mur i de violència contra les famílies de migrants, i de reducció del país a un territori “maquilador” i sobretot, de LLIURAMENT DE LES RIQUESES NATURALS DEL PAÍS AI CAPITAL FINANCER (petroli, aigua, mines,...).

La campanya dels mitjans de comunicació (mentint, buscant confondre i generant por a la gent), els enormes recursos utilitzats en la compra de vots pels partits pilars del règim als quals s’ha integrat plenament el PRD, no han pogut detenir la mobilització en el terreny electoral, de milions i milions del poble treballador.

Comença una quarta etapa, una quarta revolució “pacífica però radical” en la història del poble mexicà, assenyala López Obrador. En efecte, s’inicia una nova etapa en la situació política i social del país els objectius del qual seran segurament recuperar els drets i conquestes que els passats governs han destruït i, sobretot, aconseguir els objectius no aconseguits en les etapes anteriors de la nostra història.

“Autèntica democràcia!”, diu López Obrador, la qual cosa vol dir per als treballadors el dret a dirigir les nostres organitzacions sindicals i el nostre dret a una representació política independent.

Plena sobirania nacional! El que vol dir defensa de les nostres riqueses naturals, defensa dels migrants, rebuig a les amenaces de l’imperialisme recolzant-nos en la mobilització de la població i en la solidaritat dels pobles i treballadors d’Amèrica Llatina i del món.

Sentim que el triomf del poble treballador mexicà i de la nació és també una contribució a la lluita dels pobles d’Amèrica Llatina i el Carib en defensa dels seus drets, en contra de la intervenció (encoberta o descarada) de les potències dominants i del govern de Trump. Sentim alhora que tenim en els propis Estats Units, un potent aliat a la classe treballadora (amb els seus diferents components), en la lluita contra la política imperialista del govern de Trump.

Estiguem alertes enfront de les amenaces que estaran presents en els dies vinents i setmanes. L’amença de frau està present per a la imposició de governadors i de diputats i senadors de part del PA-PRD i PRI, és a dir, de la màfia del poder i del control que exerceixen sobre les institucions electorals i les estructures de poder en els estats de la federació.

La conclusió que traiem: Aquest primer triomf del poble i la nació mexicana demana més que mai la necessitat de l’organització de la classe treballadora, independent, en el terreny sindical i en el terreny polític desenvolupant una política de suport a les mesures progressistes que adopti el govern de López Obrador, una política d’unitat amb el partit de López Obrador i amb totes les organitzacions en la lluita per les demandes del poble treballador i per la defensa de la sobirania i unitat de la nació. És hora de parar la política entreguista de la nació!, No a la política de destrucció dels drets i conquestes de la classe treballadora!

Campanya d’extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reys, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reys, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L’elaboració i enviament d’aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l’edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l’any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta